

ISBN: 978-605-7949-11-0

© 2018 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.

ketebe.com

Ketebe Yayınları: 93

Roman

Editör

Aykut Ertuğrul

Kapak

Harun Tan

Düzeltili

Cihan Aldık

Mizanpaj

Nilgün Sönmez

Kapak İllüstrasyon

Jason Zhou

1. Baskı

Kasım 2018

4. BASKI

Kasım 2020

İstanbul

Ketebe Yayınları

Sertifika No. 34989

Maltepe Mahallesi Fetih

Caddesi No: 6 Dk: 2

Topkapı 34010 İstanbul

Tel: 212.612 29 30

e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt

Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad.

No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok

Kat: 2 34310 Haramidere -

Avcılar / İstanbul Sertifika No: 44452

Tel: 212.412 17 00

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.'ye aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Selahaddin

Şark'ın Kartalı

ALİ EMRE

KETEBE

Ali Emre

1968'de Kastamonu'da doğdu. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü mezunu. 1994'te Sivas Cumhuriyet Üniversitesinde yüksek lisans eğitimini tamamladı. İstanbul'daki üniversite öğrenciliği sırasında, çeşitli gazete ve dergilerde yazmaya başladı. Öğrencileri ve arkadaşlarıyla dergiler çıkardı. Edebî inceleme ve denemelerin yanı sıra tarih, siyaset ve biyografi gibi çeşitli alanlarda da çalışmalar yaptı.

Nureddin Zengi kitabıyla TYB 2017 Roman Ödülü'nü aldı. 2018'de ÖNDER tarafından "Yılın Edebiyatçısı" seçildi. Pendik Edebiyat Festivali 2019 Jüri Özel Ödülü'ne değer bulundu.

Yayımlanmış Kitapları: *Kıyamet Mevsimleri* (Şiir - 1997), *Milyon Sesli Mızıkça* (Şiir - 2001), *Onarılmış Yas Bitiği* (Şiir - 2008), *Yeryüzüne Dağılan* (Şiir - 2012), *Şiirin Saçağı Altında* (Eleştiri - 2014), *Şiirimizde Ortadoğu* (İnceleme - 2016), *Meryem'in Yokluğunda* (Şiir - 2017), *Nureddin Zengi / Şark'ın Kandili* (Roman - 2017), *Selahaddin / Şark'ın Kartalı* (Roman - 2018), *Diz Çökmeyen* (Portre/Hikâye - 2019), *Namık Kemal / Selahaddin* (Çevrimyazı ve Sadeleştirme - 2019), *Jules Verne'in Osmanlısı: İnatçı Keraban* (İnceleme - 2019), *Çeyizime Bir Kefen* (Şiir - 2019), *Acar Süvari Tutuk Arbalet* (İnceleme - 2020), *Baybars / Şark'ın Kalkanı* (Roman - 2020), *Güzel Bir Gün Gördümse* (Şiir - 2020).

Yeryüzünü Süzen Kartal

1 / Yiğitler Yiğidi Şahinşah

- “Yusuf! Gözlerin kan çanağına dönmüş. Gel avluya çıkalım oğlum! Kardaşlarınla birlikte sen de birkaç lokma ye. Yanıma gel kuzum!”

Kendisi de ağlamaktan perişan olmuş annesine kaşlarını çatarak bakmakla yetindi. Elleri, dudakları hâlâ titriyor; damlaların hücum ettiği kirpikleri, direnmesine rağmen aralıksız kırpışıp duruyordu. Herkesin içinde kendisine küçük bir çocuk gibi davranılmasına kızdığı, içerlediği her hâlimden belliydi. Tok bir sesle, on bir yaşındaki oğlundan önce cevap verdi Eyyub:

- “Bırak! Baksın! Unutmayın! Yufka yüreğine biraz da öfke dolsun! Kitap tutan narın elleri, körpe avuçları kanı da tanısın!”

Suyu al bir gölden yeni çıkarılmış gibi hâlâ kan sızıyordu Şahinşah’ın gövdesinden. Yüksekçe bir yatağa sırt üstü yatırılmış, birçok yeri pörsüyüp patlayan, yara ve çiziklerle dolan kemikli elleri göğsünde birleştirilmişti. Saçlarının bir kısmı, teri soğuyan alınına yapışıp kalmıştı. Derin uykularda dinleniyormuş gibi pürüzsüz ve güzel görünüyordu yüzü. Kirpikleri uzundu. Yeni kısaltıldığı ilk bakışta anlaşılacak sakalı, özellikle çenesinde hafif bir kızzılığa bürünüyordu. Sarığı ve uzun kılıcı, yatağın bir ucunda yan yana duruyordu.

Eyyub’un adamlarından biri, ak bir örtü daha örttü Şahinşah’ın üstüne. O sırada delikanlının boynundaki derin kılıç yarasını görenlerin içi titredi. Bir karışı geçen uzun bir kesik, ensesinden göğsüne doğru uzanan büyük bir yarık göze çarpıyordu sağ omzunda. Sol bacağına isabet eden okun parçaladığı yer de kıpkırmızıydı. Örtünün altında, bir dağın etrafını dolaşan küçük dereler gibi, kandan çizgiler oluşmuştu.

Diri ve saçaklı bir kayın ağacını andıran Kutlukız; çenesinden bağına inen yaşlara elini bile sürmüyor, çocuklarının yanında

şeref ve metanet kabında dökülmüş bir burç gibi dimdik duruyordu. Onu teselli etmeye çalışan, seslerini yükseltmeden Türkçe ve Kürtçe ağıtlar yakan kadınlar, Kur'an okuyan genç kızlar biraz ötede bekliyordu. Eyyub'a taziyelerini sunan, surların ötesine çekilen Frenklere lanetler yağdıran, Şahinşah'ın yiğitliğini öven mert fakat yorgun adamlar çevrelemişti yatağı. Evin iniltiyle yükselen odaları, pala ve yatağanlar ile sapı şevhat ağacından yapılmış mızrakların istiflendiği eyvanları hatta yirmi adım sonra Şam'ın en büyük caddesine açılan bahçesi de insan doluydu.

- "Eyyub'un gözünün ışığı söndü. Yiğitler yiğidi Şahinşah, genç yaşında destur istedi. Ocağı ataşsız koydu."

- "Ağzından yel alsın! Onun şerefli ve cömert ocağı sönmez. Kaç tane aslan var daha arkasında."

- "Allah kahretsin bu istilacı kâfirleri! Bir an önce kökleri kuru-sun iblislerin!"

- "Âmin. Âmin."

- "Ne edeceğiz böyle giderse? Takatımız tükenmek üzere. Bir bir kara toprağa giriyor şahbazlarımız. Şehirdeki her evden feryatlar yükseliyor artık!"

- "Umudumuzu yitirmeyelim dostum. Son saldırıları da bir işe yaramadı işte. Çekildiler bak. Birbirleriyle didiştikleri söyleniyor şimdi. Mevla bizden nusretini esirgemeyecektir."

Konuşanlar, sustular. Oturanlar, birbirlerine tutunarak ayağa kalktılar. Birkaç adamıyla birlikte, taziye için, Emîr Muineddin Unar gelmişti Eyyub'un evine. Atundan inerken, bahçeye girip selam verirken, kendisini karşılayanlara mukabelede bulunurken yorgun ve düşünceli görünüyordu. Şam'ın, kaderine terk edilmiş bir çöl kavmini andıran tedirgin ahalisini, yıkık dökük surlarını, yamalı bohçaya dönmüş kapılarını, âyet ve dualarla çalkanan mabetlerini, hiç alışılmamış bir düşkünlükle kuru ekmeğe muhtaç hâle gelen konaklarını, yağmalanmış ve kana boyanmış bahçelerini, farklı dillerde ağıtlar yakarak düşünüyü ve dizini dö-

ven analarını, öfkesinden borkünü sıkarak ağlayan yiğitlerini, büyük bir korku ve telaşla şehre sığınan göçerlerin çadırlarını sırtına vurup da gelmiş gibiydi.

Tam eve adım atarken saçı sakalı karışmış, kafası ve bir kolu yarım yamalak sarılmış uykusuz ve yaralı bir gazi, yeninden tutup seslendi:

- “Ahval nedir ey Emîr? Kolumuz kanadımız kırıldı bak! Allah aşkına, içimizi rahatlatacak bir şey söyle!”

Emîr Unar, durdu. Başını çevirdi. Bir elini, belindeki ucu yalmanlı, iri balçaklı koca kılıcın kısa bir ayetle süslenmiş kabzasına götürdü. Yeni kesilmiş bir ağacın, yanlarından filizler sökün etmiş geniş kökünün üstüne çıktı. Bahçedeki herkesin duymasını ister gibi, kendisini zorlayarak coşkulu, canlı bir sesle konuştu:

- “Bir hamlede yutulacak beyaz peynir olmadığımızı gösterdik kâfirlere. Şehrimizi koruduk. Şaşırdılar. Geri çekildiler. Dahası...”

- “Söyle ey Emîr! Dahası nedir?”

- “Nureddin Mahmud, büyük bir orduyla buraya gelmek üzere. Ağabeyi Seyfeddin de yanında.”

Muineddin Unar; surların, kapıların, küçük tepelerin ardında kendilerine yardım etmek için bekleyen bir ordu varmış gibi yüzünü Halep tarafına çevirince, etrafındakiler de ona uydular. Sessizliği bozan yine kendisi oldu:

- “Gitmezlerse... Anaların ne kuzular doğurduğunu, kafalarına vura vura göstereceğiz mel’unlara.”

Kılıcının keskinliği kadar kurnazlığı da iyi bilinen Emîr Unar bunları söylerken ileride herkesin Selahaddin diye anacağı Yusuf da kapıya çıktı. Bir eli hâlâ öfke ve üzüntüyle sıkılıydı. Diğeriyle, şehid ağabeyi Şahinşah’ın oğlu Takıyyeddin’in koluna girmişti.

Hiç konuşmadan, kalabalığı geride bıraktı. Hançerini yokladı. Yeğenini terkisine bindirdiği doru atıyla bahçenin diğer tarafına geçmesi fazla zaman almadı. Elinde yemekle aşığı inen annesi, oğlunun, perçemini savurarak çitlerden atladığını görünce içini çekti.